Den kongelige Porcelainsfabriks Ekstra-Salg.

2. Port — 6 Amagertorv 6 — Stue & 1. Sal.

Hvidt Porcelain 21.-23. Oktober incl. **d. 1.-23. Oktober Kl. 11-4.** *Hvidt Porcelain 21.-23. Oktober incl.*

Kunstporcelain, Vaser & Figurer. Dekoreret Juliane Marie Porcelain. Stentøj. **Stueetage.** *Musselmalet & blaablomstret Porcelain* **1. Etage**

Dekorerede, musselmalede og blaablomstrede **Spisestel** *i Udstillingssalen for Servicer*

1. Etage.

fattelse, hvortil A. W. slutter sig, — Beviset for dette har ikke endnu kunnet føres.

Saa er der i Slutningen af A. W.s Indlæg nogle Ord, jeg maa standse ved et Øjeblik. A. W. er glad over, at den, hvem Kvindesagen og D. K.s Vel ligger paa Sinde, skrider ind og prøver at faa „det lidt for højt oppe svævende Blad ned paa Jorden" og faa det til at føre sin Kamp „paa en fornuftig og ædruelig Maade". Ja — alle kan ikke holde sig lige nær ved Jorden — heldigvis. Hvis der ikke i tidligere Dage havde været Mennesker, som i brændende Villie og Fremsyn havde hævet sig over Hverdagens Syn, var Dansk Kvindesamfund ikke blevet til. Og skulde vi i Fremtiden komme til at savne saadanne højtstræbende Førernaturer, vil D. K. forvandles til en almindelig Fagforening og vort skønne Banner maa da sættes paa Pulterkammeret. Dette sker dog forhaabentlig aldrig, saa vist som Dansk Kvindesamfunds Vel ligger os alle paa Sinde trods alle Meningsforskelligheder.

Til Slut maa jeg have Lov til til Overvejelse at fremhæve dette: just fordi D. K. indenfor sine Rækker huser alle Meningsstandpunkter, de forskelligste Livsforhold og Aldre og nu ogsaa de mere og mere tilspidsede politiske Modsætninger, just derfor maa der ogsaa fremtidigt som samlende Midtpunkt, som Brændpunkt være en uafhængig maalbevidst Kvindesag, der gennem sin Organisation og sit Blad forstaar at hævde sig selvstændig mellem Tidens andre Sammenslutninger.

Efter dette Ledemotiv har vor Redaktion ført Bladet, og Historien vil sikkert vise at D. K. skylder den sin største Paaskønnelse og Tak derfor.

Christine Møller.

Naar man er blandt dem, der ubetinget i vort Blads nuværende Redaktion ser Dansk Kvindesamfunds første bærende Kraft i Øjeblikket, kan man ikke slippe for at føle sig ramt af A. Westergaards smærtende Bemærkninger om, at vi ikke paa Fællesmødet var flere, der med Fynd og Klem imødegik Angrebene paa Bladets Ledelse. Det er jo nemlig, uanset den lidet elskværdige Tone, sandt, hvad A. W. her skriver. Jeg personlig har da ogsaa siden da følt mig i høj Grad trykket og besl mmet over, hvad jeg afgjort maa gne som vor Svigten ved den Lejlighed. Og skønt jeg særdeles godt véd, at helt kan det hverken forklares eller undskyldes, trænger jeg dog stærkt til at kaste lidt Lys over, hvordan det kunde gaa saadan. Selv om jeg kun kan tale for mig selv, er jeg ikke i Tvivl om, at det er gaaet adskillige som mig; for at hverken de højrøstede Angreb eller det mangelfulde Forsvar er det fuldgyldige Udtryk for Meninger og Stemninger, som de virkelig er Landet over, det er jeg sikker paa.

Jeg skal ikke opholde mig ved min egen daarlige eller rettere fuldstændig bristende Evne til med Held at gribe ind i en Diskussion som denne, skønt det kan være en saare pinlig Hindring. Men ved denne Lejlighed var der dog ét, som overskyggede alt andet, og det var en fuldstændig *lammende* Følelse af, hvad al denne smaalige og kortsynede Kritik dog betød for et „Testimonium Paupetatis"*) for den Aand, der syntes at føle sig — og muligvis virkelig var — i Overvægt i D. K. for Øjeblikket. Jeg har atter gennemlæst de meget omtalte Artikler m. m. fra Valgtiden, og det er mig kun endnu mere end første Gang en Gaade, at man kan komme i noget Slags Oprør over deres — som Regel kun meget forfriskende — Skarphed og samtidig være blind for deres Vid, Kraft og *Sandhed* — for slet ikke at tale om Forargelsen over de to Billeder fra 1888 og 1918. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at hvem som helst af de forment-

*) Fattigdomsattest.